Højt at flyve - dybt at falde

Det er ikke kun andre mennesker, der sætter os op på en piedestal, det gør vores børn også. Vi har stor betydning især i deres yngre år, og det, vi i deres øjne ikke kan, er ikke værd at nævne. På et tidspunkt bliver de teenager, og så kan det, du siger og gør, på ingen måde bruges, og du lander med et brag...

Et ukendt tema

Sammen med en anden 8'er, har jeg har skrevet en bog om og af enneagramtype 8 med titlen: ”Så kom dog ind i kampen!”. Der er en væsentlig aldersforskel mellem os, og sjovt er det, at vi på trods alligevel har overordentlig mange sammenfald og genkendelses-momenter. Når det er sagt, er der er også passager i bogen, hvor jeg er fuldstændig spejlblank på, at jeg skulle have netop det afsnit som et tema.

Hvem sagde spejl?

Et af de temaer jeg for eksempel i første omgang ikke genkendte, er temaet omkring at sætte folk op på en piedestal, hvor de efter et stykke tid falder grueligt igennem og med et drøn lander på gulvet igen. Ja, for nogens vedkommende taler vi om, at de endda lander langt nede under kældergulvet.

Det irriterer mig altid, når der er sider af mig selv, jeg bare er totalt blind på. Måske også fordi en af mine spidskompetencer er at afdække andres blinde og skjulte sider for dem, så de får et større kendskab til sig selv, deres ressourcer, evner og færdigheder samt faldgrupper - jeg bliver endda betalt godt for netop den evne.

Derudover er jeg naturligvis klar over, at når jeg ser noget, godt som skidt, i andre, viser de mig således en afspejling af mig og bliver derved mit eget spejlbillede – lige her trængte spejlet bare til at blive pudset lidt vel grundigt, da jeg hverken kunne se det hos mig selv eller andre.

Nå, vi må vel se at komme videre

Som type 8 er jeg fremtidsorienteret og har lynhurtigt glemt, hvordan noget har været til fordel for, hvordan det er nu, og hvordan det kan blive bedre. Jeg farer derfor i fuldt firspring ud mod fremtiden fast forankret til håbet, der til stadighed er lysegrønt.

I farten er jeg dog samtidig godt klar over, at det ikke er utænkeligt, at jeg har haft også det som tema, idet de fleste vel i virkeligheden sætter folk op på en piedestal nu og da. For mig stod det bare ikke helt klart og veldefineret, da vi skrev bogen.

Hvor er brugsanvisningen?

Lige da jeg hørte om det, tænkte jeg, at det faktisk må være temmelig hårdt at være et af de mennesker, der bliver sat op på en piedestal. Du har samme chance som en snebold i helvede for at leve op til de urealistiske krav og forventninger, der følger med den placering. Det bliver nu dit job at sørge for at heale og gøre det menneske, der har placeret dig, lykkeligt.

Lettere bliver det ikke ved den totale mangel på uddeling af en tilgængelig og letforståelig brugsanvisning, der kort og præcist beskriver den korrekte opførsel sammen med den ønskede, bedste og mest elskede version. For at beholde pladsen må du derfor blive som en stenstatue, da den mindste bevægelse på et øjeblik kan få dig til at falde og falde og falde - lige lukt ned i eksklusionens, ubetydelighedens og glemslens univers.

Når det kommer til stykket, er jeg faktisk tit selv blevet sat op på en sådan piedestal, og lige så tit er jeg faldet ned fra den igen, da jeg kun kan agere stenstatue i ganske små kontrollerede øjeblikke af gangen. Nogen gange har jeg end ikke opdaget, hvad det var, der ramte mig, før jeg lå og rodede rundt mellem skårene af noget, jeg ikke havde set komme og ej heller vidste var en omstændighed, der skulle tages højde for. Øv altså for en begrænsende faktor – især hvis man, som den type jeg er, har ”at være værd at elske” som den nærring, der ultimativt holder mig i live.

Ak ja, de kære børn

Det er ikke kun andre mennesker, der sætter os op på en piedestal, det gør vores børn også. Vi har stor betydning især i deres yngre år, og det, vi i deres øjne ikke kan, er ikke værd at nævne. Jeg indrømmer gerne, at den plads har jeg ikke været ked af. På et tidspunkt bliver de teenager, og så kan det, du siger og gør, på ingen måde bruges, og du lander med et brag på kældergulvet.

Det har jeg også selv gjort ved mine egne forældre. Det er ikke småting, de har fået skyld for, når de ikke levede op til mit indre billede af den udadlelige og altid nærværende forælder. Den forælder, der altid er der for mig – healer mig og gør mig lykkelig.

Empati og indfølingsevne – en by i Rusland?

Det med at placere folk på en piedestal er som altid noget andet, når det er mig, der sætter folk op

og uden fortrydelse hiver dem ned igen. Her har det ikke helt samme intense betydning, og jeg kan for mig selv gemme mig under, at jeg i det mindste havde en positiv hensigt, både da jeg satte dem op, og måske især når jeg atter rev dem ned. De havde jo såret mig, gjort mig ked af det og ikke taget hensyn til mig og mine følelser. Det er derfor begribeligvis deres helt egen skyld, at de deraf bliver usynlige for mig. De kunne bare være blevet siddende musestille, kunne de, og ellers have levet fuldt og helt op til mine usagte forventninger – jeg er vel den vigtigste i verden.

Heldigvis kommer der hele tiden ny læring til, og navnlig når vi det meste af tiden mærker kontakten med gulvet – nogen gange hårdere end andre. Læring sker både gennem erfaringer og gennem de udviklingsprocesser, vi ikke kan undgå at ramle ind i, og som også er en del af det, der skaber vores personlighed.

Enneagrammet og især kendskabet til type 8 har gjort en stor forskel for mig i forhold til at rumme og acceptere både mig selv og i endnu højere grad andre – heraf også besynderligt nok mine forældre. Evnen til at se mennesket bag en uhensigtsmæssig adfærd og uden kun at tolke det gennem mine værdier, min synsvinkel og ikke at forglemme mine forventninger.

Ulejliger jeg mig med at lede efter den positive intention, der ligger bag, finder jeg den altid. Herfra er det langt lettere at se sagen, også fra modpartens side, fremfor kun set i stædig selvoptagethed fra mit eget perspektiv. Hvilken lettelse det er at opdage, at alt ikke handler om mig personligt. Nogen kalder det også at udvikle sider som empati og indfølingsevne – eller bare den store forskel mellem at være barn og voksen.

Øv, endnu en illusion

Når vi sætter folk op på en piedestal, ser vi ikke det hele menneske. Vi ser kun en tom og indholdsløs kopi af et menneske, vi selv har skabt – en illusion. Kopien lever ikke op til det virkelige menneske af kød og blod, og ergo må det være det virkelige menneske, der er noget galt med. Derfor må originaludgaven, eller klaphatten, selvfølgeligt og nødvendigvis skrottes - ligesom mange kvinder

skrotter sig selv, når de står i prøverummet og tøjet ikke passer. De er urokkelige i deres tro på, at det absolut ikke er tøjet, den er gal med.

Så længe vi sidder fast i den vildfarelse, at kun vores stenstatue på piedestalen kan gøre os lykkelige, afskærer vi os fra den kærlighed og de ressourcer, alle mennesker indeholder. Det kan måske i banaliteternes navn sammenlignes med en overbevisning om, at kun en kopi taske af Louis Vuitton vil gøre dig helt lykkelig - tillad dig selv at drømme større end det og gå kun efter originalen.

Vi skifter hele tiden natur – det ene øjeblik er vi mennesker med et fantastisk overskud og nærvær. Herfra kan vi uden problemer fuldt og helt indfri de kriterier, der bliver sat, også uden at kende dem. I næste øjeblik går vi i den modsatte grøft og fyldes med mismod, navlepilleri og selvoptagethed. Vi falder med flere hundrede km i timen ned af piedestalen - ituslået til ukendelighed.

Som vinden og vejret skifter vores opmærksomhed og overskud. Det er sådan, det er at være menneske. Lykken og healingen indfinder sig, når vi ser det – vi er hele mennesker, nogen gange uduelige, ubrugelig og inkompetente og andre gange kærlige, ærlige og ressourcefyldte ud over alle grænser.

Hvem skal så indfri mine drømme?

En af mine bedste indsigter i livet indtil nu har været, at vi ikke er sat her på jorden for at indfri andre menneskers forventninger. Ligesom andre mennesker heller ikke skal indfri mine, bare fordi jeg forventer det. Da jeg virkelig tog det til mig, faldt der en kæmpe sten fra mit hjerte, og derfra er alt blevet langt lettere og mere troværdigt.

For mig handler det om at være nærværende og autentisk på en måde, så jeg kan holde ud at være sammen med mig selv på godt og ondt. I dag kan jeg med rette sige, at jeg er, som jeg er lige nu, og indtil jeg ikke er sådan længere – kan du lide mig alligevel, er det godt, og hvis ikke er det også godt.

Så kom dog ind i kampen!

Andre mennesker bliver, som du er, hvis du ikke ser dem, som det menneske, de virkelig er inde bagved og uden filter. De bliver da en illusion skabt af dig. Det, du tror om dem, er kun, hvad du selv indeholder. Vi kan nemlig ikke begribe mere, end vi har begreb om. Giv derfor glad og gerne slip på dine domme, tolkninger og forventninger, og du er fri for skuffelser, lidelser og offerrollen. Tør øjnene, tag en kiks og kom så ind i kampen igen!

Også værd at vide

Bogen: **"Så kom dog ind i kampen!"** blev udgivet d. 11. juni 2012, og du kan købe den i vores WebShop [1]. Du kan bruge vores Kontaktformular [2] til at bestille tid til en personlig typebestemmelse, hvor vi blandt andet arbejder med disse pinde:

- Kend dig selv på godt og ondt
- Find dine ressourcer og faldgrupper
- Udnyt din types fulde potentiale
- Find din særlige evne og passion
- Sådan kommer du videre

Du kan læse mere om typerne i Enneagrammet her [3].

Tilmelder du dig vores nyhedsbrev ude til højre, modtager du gratis vores ebog **"Sådan finder du**

din type med Enneagrammet".

Tags: Enneagram [4]
Type 8 [5]

(FlexBiz Partner)
Danshøjvej 52 B, DK-2500 Valby

Copyright © Flexible Business Group, 2013-2026.
Kilde-URL: https://mail.enneagramfocus.dk/blogs/hojt-flyve-dybt-falde

Links
[1] http://24-7-flexshop.dk/store/etot8
[2] https://mail.enneagramfocus.dk/contact
[3] https://mail.enneagramfocus.dk/enneagrammet-kender-du-typen
[4] https://mail.enneagramfocus.dk/tags/enneagram
[5] https://mail.enneagramfocus.dk/tags/type-8